

Той помисли за миг. Честното му съще се бунтуваше против мисълта, че Ирина е минала там нарочно. Но кой можеше да знае, до къде отиват подозренията на една жена? И за да свърши веднаж за винаги, той погледна Анна право в очите, каза просто:

— Какво ще кажеш да изпратим Комнен^иови в крепостта Демчичик?

Царицата поклати глава.

— Защо? — продължи той — ако смяташ, че присъствието им може да бъде ^котечително?

— Не... — каза тихо Анна. — Ние не можем да обидим семейството Комнен, след като сме му дали веднаж доверието си. И не виждам причина, която да наложи това.

Тя обърна гръб и се прибра в покоите си. Росица я чакаше мълчалива, седнала върз една възглавница, на килима пред одъра, като верен хърт. Тя отправи изпитателен поглед към господарката си и помисли да каже нещо, ала царицата ѝ направи знак да мълчи и се запъти към аналоя си. Падна на колена. Едри сълзи оставиха огнени дри по измършавялите ѝ ланити. Тя вдигна ръце към разпятието, почна да се укорява за думите, които бе изрекла, за злото чувство, което бе изпълнило сърцето ѝ.

Все пак сянката на недоверието бе паднала между нея и царя, като невидима, непроницаема стена.

В това време Асен се разхождаше надлъж и нашир по дървения чардак, който се простираше откъм южната страна на палата. Случката с Ирина бе забравена. Други грижи, по-тежки, по-сурови го бяха препълнили с неспокойство.

Той, той сам бе издигнал онова нищожество, онази незначителна сила, каквато представляваше Никоя преди съюза си с българите. Сам, със собствени си ръце бе увеличил моща на своя съперник и го бе направил свой таен враг. Прав беше, прав беше старият Василий... По-добре сто години да стоят латините в Константиновград, ала само гробовете да не се завръщат там... Но можеше ли той вече да развали